

Nagy Szellem

Hosszú Sas rövidet füttyentett. Szinte csak lehelve préselte ki a levegőt gyöngyházként fehérülő fogai közt, mégis a hosszúkás asztalnál helyet foglaló öt férfi egyszerre kapta fel a fejét. Nem néztek egymásra, tudták mit jelent a hang. Bölcs Medve kezében megállt az eddig körbejáró díszes, faragott mintákkal ékesített pipa, majd lassú, megfontolt mozdulattal tette le a füstölgő tárgyat az asztal közepére. Egyikük se szólt. Hátradőltek támlás székeikben, és békésen, rezzenéstelen arccal vártak.

Hosszú Sasnak meg kellett görnyednie, ha ki akart nézni a kis *store*¹ alacsonyra épített ablakán, de egyáltalán nem zavarta ez a kényelmetlen testhelyzet. Minden idegszálával arra a kis furgonra koncentrált, amely maga körül hatalmas porfelhőt kavarva, ebben a pillanatban fékezett a turistáknak szánt dísz tárgyakkal roskadásig megpakolt indián boltocska előtt. A jármű vezetője megvárta, míg a kocsi körül elül a gomolygó por, majd kivágta a furgon nyikorgó ajtaját. A vezetőülésből egy kistermetű, feketehajú, rézbőrű férfi pattant ki, és határozott léptekkel indult az üzlet csukott faajtájához.

– Fehér Kígyó! – Hosszú Sas szinte kiköpte a nevet. Annyi gyűlölet volt ebben a két szóban, hogy ha üresek lettek volna a bolt polcai, jutott volna belőlük minden rekeszbe.

Az ablaknál az eddig a falat támasztó és leselkedő indián elhagyta őrhelyét, és az ajtó felé indult, hogy minél közelebb kerüljön a belépőhöz. A helyiségre telepedett mély csöndet csak a bolt mértani közepén kialakított, lépésnyi széles tűzrakóhelyen lángoló fahasábok pattogása törte meg.

A deszkalépcsőről behallatszó erőteljes léptek ekkor elhaltak az ajtó előtt, majd néhány másodperccel később a jövevény egy határozott mozdulattal feltépte a kifelé nyíló bejáratot. A benti súlyos pipafüst megkönnyebbülten szökött ki a feltároló nyíláson, szinte mellbe vágva az idegent.

– Hó! Mi van itt? – kiáltotta az, miközben oldalazva belépett a helyiségbe. Hátát egyből a deszkából szögelt falnak vetette, és jobb kezét hanyagul rátette az oldalára csatolt pisztoly agyára. A mozdulat nem volt fenyegető, inkább csak jelezte, hogy ha szükséges, a férfi másodpercek alatt elő fogja kapni fegyverét. – Itt késsel lehet vágni a füstöt! Kigyulladt végre ez a rozzant kalyiba?

A bent ülők rezzenéstelen tekintettel néztek az idegenre. Egyikük se méltatta őt arra, hogy válaszoljon értelmetlen kérdésére.

– Nocsak! – lepődött meg a férfi a sok ember láttán. – Arra számítottam Bölcs Medve, hogy egyedül talállak, és úgy kell majd kivernem kezedből az ópiumos pipát, ha akarok veled néhány értelmes szót váltani. Igazán nem gondoltam, hogy ennyi jó, *tisztességes* embert találok majd nálad. – A tisztességes szót olyan gúnnyal mondta, hogy Hosszú Sas önkéntelenül is felé lépett egyet.

---

¹ bolt, üzlet

A jövevény keze ráfonódott az eddig lazán tartott pisztoly agyára.

– Mit akarsz, Fehér Kígyó? – emelkedett fel az asztalfőn ülő koros férfi, hogy megelőzze az értelmetlen vitát.

Az újonnan jött indián dühösen fordult az idős ember felé.

– Kőszívű Hódnak hívnak, öreg! – köpködte a szavakat fogcsikorgatva. – Ti találtátok ki a Fehér Kígyót! Lehetne annyi eszed, hogy nem cáfolsz rá a nevedre! Nem valami bölcs dolog fegyveres embert ingerelni.

– Mit akarsz, Fehér Kígyó? – ismételte meg szavait Bölcs Medve, semmibe véve az alacsony indián burkolt fenyegetését.

– Vigyázz öreg, ha nagyon körülnézek, biztosan találok a kunyhódban néhány embargó alatt lévő kubai szivart. Ha másért nem, de ezért beidéztesz a hivatalba! – pár másodpercig gondolkodott, aztán a sötét pillantásokra való tekintettel úgy döntött, inkább lenyeli sérelmét. – De mindegy, nem ezért jöttem. Az új *tipi*² miatt vagyok itt, amit a szemben lévő dombon állítotok...

– Igen? – kérdezte az öreg indián minden érdeklődés nélkül a beállt csöndben.

– Nem tetszik a formája! Mióta építenek a sziúk ilyen szögletes oldalú, csapott tetejű sátrat? Mire kell ez nektek?

– Nem tartozik rád, Kígyó – szólt Bölcs Medve olyan nyugodt hangon, ami akár azt is jelenthette, hogy vége a meghallgatásnak, el lehet menni.

A másik indián nem érte be ennyivel.

– Ha nem áruljátok el, akkor azt kell feltételeznem, valami betiltott szertartáshoz van rá szükségetek, és ezt kénytelen leszek jelenteni a kormánynak.

– Megmagyarázom neked, mert már sérti a fületem, hogy úgy sírsz, mint egy *squaw*.³ Hosszú Sas testvérünk nagyon beteg – nézett rá az ablak előtt álló magas indiánra, aki a kezdeti meglepetését leküzdvé, hirtelen kifordította szemét, és mint a veszett kutya, egy kis habos nyálat préselt ki a fogai között.

– Hogy ez a langaléta beteg lenne? – hitetlenkedett a másik. – De azért folytasd! Érdekel, mi kering abban a csavaros agyadban!

– Mint már mondtam, testvérünk beteg – Bölcs Medve nem zavartatta magát. – Ennek a sajnálatos esetnek híret vették feketeláb barátaink is – mutatott a két, vele szemben ülő alakra –, és felajánlották, hogy izzasztókunyhót építenek, ahol majd kiűzik a Hosszú Sas testét fogva tartó rossz szellemeket. Azért ilyen furcsa a kunyhó, mert a feketeláb törzsnél szokásban lévő formát követi.

– Hát ezt jól kitaláltad öreg, de nem hiszek neked. Mióta barátaitok a feketelábúak? Már csak az hiányzik, hogy megjelenjen néhány varjú indián is, és akkor tényleg nem tudom, mit gondoljak.

– Nos, Fehér Hold, a varjú törzs sámánja azért jött, hogy tanulmányozza szokásainkat – mutatott a másik indiánra –, Ülő Farkas cherokee főnök pedig azért látogatott el hozzánk, hogy útmutatást nyújtson, a turisták törzse miként tudna minél több dollárt itthagyni a *pow-wow*⁴ idején.

– Ez jó! Ez aztán a válogatott csapat! – képedt el a másik. – Azt hiszem, mindenképpen közölnöm kell a hatóságokkal, hogy a rezervátumban készül valami.

---

² indián sátor

³ indián asszony

⁴ zenés-táncos indián szertartás

Bölcs Medve tudta, hogy csak egy pillantásába kerülne, és Hosszú Sas a következő másodpercben elvágta az alacsony indián torkát, ezért lassan megrázta a fejét.

– Ha gondolod Fehér Kígyó, hát menj árulkodni a hatóságokhoz, de nekik se fogunk tudni mást mondani, ezért csak kinevetnek majd téged, mint egy ugráló, játékos kölyökkutyát. Hát hiányzik ez neked? – mosolyodott el az öreg indián, mint aki tényleg szíven viseli a másik sorsát.

– Mondtam már, hogy Kőszívű Hód a nevem! – fortyant fel az alacsony férfi tehetetlen dühében. – Hát jó. De ne higgyétek, hogy ennyivel megússzátok. Figyelni foglak benneteket, és ha nem tetszik, amit terveztek, nem fogjátok büntetés nélkül megúszni.

Azzal mérgesen sarkon fordult, és hatalmas lendülettel csapta be maga mögött az ajtót.

Hosszú Sas elfoglalta előbbi őrhelyét az ablaknál, majd kisvártatva fejbőlintással jelezte, hogy a furgon eltűnt a fák közti kanyarban.

– Nem veszélyes ez az ember? – Kérdezte Vörös Szikla, az egyik feketeláb indián.

– Talán nem lesz vele baj – válaszolt Bölcs Medve –, de mindenesetre résen kell lennünk, ha nem akarjuk, hogy az egész törzsi rendőrséget a nyakunkra hozza.

– Nem lett volna helyesebb, ha most hallgattatjuk el örökre?

– Nem. Cherokee testvérünknek a Nagy Szellem tudtára adta, hogy az Érett Kukurica Holdhónapjának közepén fognak tervünknek kedvezni a csillagok. Ha nem akarunk kicsúszni az időből, már csak háromszor kelhet és nyugodhat le a napkorong, azután el kell kezdenünk a hetvenhét napig tartó szertartást. Ha most megölnénk Fehér Kígyót, eltűnése szemet szúrna valakinek, és jönne helyette más a törzsi rendőrségtől. Ismert ellenséget nem szívesen cserélek le ismeretlenre.

– Elfogadom – mondta a feketeláb indián. – Reméljük, Fehér Kígyó soha sem jön rá, hogy törzsünknel sem építenek ilyen formájú kunyhókat.

Bölcs Medve egyetértően bólintott, majd halkán hozzátette:

– Sokkal nagyobb baj, hogy hét nap múlva itt van a nyakunkon az első pow-wow ideje. Tele lesz fehér turistákkal a rezervátum. Ha tehetném, most legszívesebben kiltanám őket a területről, de ezzel határozottan felkeltenénk a hatóságok érdeklődését. Sajnos, a szertartást sem tudjuk máshol megtartani, mert csak itt húzódnak olyan erők a föld mélyén, amik mindenképpen szükségesek a rítus lefolytatásához. A kíváncsiszkodók miatt nehéz lesz feltűnés nélkül őrizni a domb tetején álló tipit. Testvéreim! Szerintetek hogyan érhetjük el, hogy senki ne zavarhassa meg a szertartást?

Hosszú Sas tudta, nem neki szólt a kérdés, és neveltetése se engedte, hogy bele szóljon a főnökök és sámánok tanácskozásába, de a hosszúra nyúlt csendben nem bírta tovább türtőztetni magát, lehajtott fejjel egy lépést tett az asztal felé.

Bölcs Medve megértette szándékát, és halkán megszólalt.

– Testvéreim! – megvárta, míg minden gondolatba merült arc rá figyel, aztán folytatta. – Mikor ég az erdő, a farkasok együtt futnak a szarvassal, és a nyúlal is. Ha netalán a nyúl találja meg a lángok közül kivezető utat, az ordások minden fenntartás nélkül követik a hosszúfűlű állatot. Nincs köztük egy sem, aki büszkeségében más csapáson indulna el. Cselekedhetünk-e mi másként, mint a farkas, ha szükségünk van egy jó ötletre, mikor tervünkbe már belekapott Fehér Kígyó áruló parazsa? Talán Hosszú Sas testvérünknek lenne egy jó gondolata, ami megmutatja a kivezető utat gondjaink tüztengeréből.

Mikor minden szem az ablaknál álló indián felé fordult, ő halkán, tekintetét még

mindig a föld felé fordítva beszélni kezdett. Az asztal mellett ülő indiánok minden mondata végén helyeslően bólintottak, majd egyhangúlag elfogadták a fiatal rézbőrű tervét. Bölcs Medve arcán nem látszódtak érzelmek, de mellét majd szétvetette a viszatartott büszkeség, ahogy a mondandója végén elcsendesült fiára nézett.

N Az idős indián elégedetten lépett ki az izzasztókunyhónak átalakított, furcsa kinézetű tipi ajtaján. Nyolcvan nap telt el a kis üzletben megtartott tanácskozás óta, és eddig minden a legnagyobb rendben zajlott. Fehér Kígyó többször is megjelent ellenőrizni a domb tetejére épült sátrat, de mindig csalódottan kellett távoznia, és a gyógyulni vágyó turisták is egész szép dollárhegyet hagytak itt, csak hogy egy órácskát bent ülhessenek az izzó kövekről felszálló gőzben.

Ma lesz a nagy nap. A hetvenhét nappal és éjszakát átölelő szertartás vége. A különböző törzsekből érkezett sámánok egymást váltva mormolták a varázsszavakat Föld Anyához, hogy kiválasztottjuk lelkét segítse meg a hosszú úton. A Nagy Szellem totemje ma új helyre fog kerülni.

Százket év telt el azóta, hogy legutoljára el kellett rejteni a fehér ember elől az arany és ezüst ötvözetből készült kis szobrocskát, ám jelenlegi helyén már nem volt biztonságban. A hírek szerint a sápadtarcúak előbb vagy utóbb, de meg fogják találni az indián sámánok erejét adó totemet. A Törzsek Egyesült Titkos Tanácsa Bölcs Medvét részesítette abban a megtiszteltetésben, hogy több mint száz év elteltével *megérintheti* a Nagy Szellem lelkét rejtő bálványt. Nem lesz könnyű dolga, mert már nincs élő ember, aki el tudná mondani, hogyan zajlott az előző szertartás. Csak egy régi, megkopott bőrtkeres rendelkezik arról, milyen kellékekkel és miként kell lefolytatni az ősi rítust.

Sajnos, a szíu rezervátumban éppen a második nagy pow-wow fesztivál zajlott, úgyhogy tömve volt turistákkal a falu, de Bölcs Medve reménykedett benne, hogy a Nagy Szellem szertartása különösebb gond nélkül fog lezajlani. Mélyen beszívta a friss levegőt, átnézett a reggeli órákban szép lassan gyülekező, a táncra váró idegen fehérek feje felett, majd mikor a béke átjárta lelkét elindult, hogy megkeresse és új rejtékhelyre szállítsa a Nagy Szellemet megtestesítő értékes bálványt.

Hosszú Sas legszívesebben apjával tartott volna, de jelentéktelen személyével nem háborgathatta a rítust folytató sámánokat, ezért inkább a store mellett, a faluba vezető út jobb oldalán foglalta el őrhelyét. Tudta, Fehér Kígyó nem fogja elmulasztani, hogy a pow-wow ideje alatt körülszimatoljon a szíu sátrak közt, így meg sem lepődött, mikor a zöldre festett furgon megjelent a kanyarban. Az autó, majdnem elgázolva a nyugodtan álló indiánt, hirtelen lefékezett, és hatalmas porfelhővel borította be Hosszú Sas alakját. A férfi nem szerezte meg azt az örömet a másíknak, hogy elköhöjje magát. Az ingert visszatartva hatalmasat nyelt, és úgy tett, mintha a bosszantó, furgonos jövevényt észre se vette volna. Kőszívű Hód kiugrott a vezetőülésből, nyitva hagyva járműve ajtaját. Az autórádióból hangzó ócska country nóta betöltötte a boltoska előtti teret.

– Mi van, Langeléta Sas! – vigyorgott bele a rezzenéstelen arccal álló férfi képébe az alacsony indián. – Jót tett neked az izzasztókunyhó, nyomát sem látom rajtad betegségeknek. De nem is csodálkozom rajta, ha elkapsz valami nyavalyát. Néha válthatnál ruhát – mutatott a másik leülepedett porral fedett farmingégre.

– Mit akarsz, Fehér Kígyó? – kérdezte az apjától ellesett hangsúllyal a magas férfi, fel sem véve a gúnyt.

– Kőszívű Hód a nevem! – dühöngött a másik.

Hosszú Sas nem mutatta, ám magában jót derült az undok alak mérgén.

– Bölcs Medvét keresem! – folytatta piros arccal az alacsony indián. – Merre bujkál?

– Mióta bujkál a bölény egy undok varangyos béka elől? – válaszolt neki Hosszú Sas. Aztán látta, hogy a másikat majd szétveti az ideg, és ezen a napon nem lett volna szerencsés nagyon felingerelni, ezért még hozzátette: – Ma még nem láttam. Ha valamit szeretnél neki üzeni, szívesen átadom.

– Hm. Mire ez a nagy szolgálatkészség? – Kőszívű Hód megérezte a másik hangjában bujkáló titokzatosságot. – Itt valami nem tetszik nekem. Tudod mit? Inkább megkeresem az öreget magam. Biztosan az új sátor körül sündörög.

Hosszú Sasnak hirtelen beugrott, hogy találkozásuk alkalmával csak egy-egy mondatot szoktak beszélni, és most ezzel a három mondatával már szószátyárnak tűnhetett Kőszívű Hód szemében. De talán nem lesz baj. Most se fog semmi rendelleneséget találni a faluban, és mint oly sokszor, úgy most is kis idő múlva elhagyja a rezervátum területét.

Az alacsony indián furgonját az út közepén hagyva elindult, hogy a kis völgykatlanon átvágva benézzen a szemközti dombra épített izzasztókunyhóba. Hosszú Sas nem ment vele. Tudta, hogy nemsokára úgymint újból megjelenik a másik.

Öt perc sem kellett hozzá, Kőszívű Hód már a store előtt állt.

– Átkozott kövér turisták! – morgolódott magában. – Lépni se lehet tőlük. Az egyik még rám is szólt, hogy várjam ki a sorom a kunyhó előtt! Mit képzelsz magáról? Ha mi, rendőrök nem lennénk, már rég kilopta volna a szemüket is ez az indián csürhe!

Pár lépés múlva odaért a békésen várakozó indiánhoz.

– Tudod mit gondolok, égimeszelő? – kérdezte egészen a másik elé lépve. – Ha te nem kísértél el, és ilyen nyugodtan várakozol itt, akkor nincs is semmi látnivaló a szomszéd dombon.

– Ezek szerint, akkor már mész is, Kígyó? – vigyorgott rá Hosszú Sas.

– És ezeken felül tudod, hogy még mit gondolok? – a másik nem zavartatta magát.

– Túl sok turista van itt ahhoz, hogy az öreged zárva tartsa ezt a szálnalmas kis csecsebecse boltot.

Hosszú Sas arcáról leolvadt a mosoly, de inkább nem szólt egy szót sem. Félt, hogy bármit mondana, minden mondatával rávezeti a másikat a megoldásra. Hibáztak, mikor elfelejtették, hogy bármennyire is gyűlölik és kinevetik Kőszívű Hódot, azért mégiscsak egy indián.

– Valami oka biztosan van annak, ha az öreg szedett-vedett árujával nem akarja megpumpolni a fehéreket.

Hosszú Sas egy határozott lépéssel elállta az üzlet felé tartó utat a másik elől. Kőszívű Hód szép lassan elővette a pisztolyát.

– Ezeken felül még azt is gondolom, hogy ha ebben a pillanatban nem lépsz arrébb a bejárattól, akkor minden sajnálkozás nélkül beléd eresztek egy golyót.

A kettejük közt beállt feszültséget csak a hangosra állított autórádióból felhangzó hírolvasó hangja törte meg.

A törzsi rendőr a másik indián minden rezdülésére figyelve várta meg, míg Hosszú Sas néhány lépést arrébb lép, szabaddá téve a bejárást a deszkaépületbe. Tudta, hogy ha csak egy pillanatra is lankad a figyelme, a magas férfi azon nyomban ráveti magát. Érezte, hogy valamibe most nagyon beletrafált. Nem tudta, mibe, de azzal tisztában volt, hogy ha hibázik, a másik egyből megöli.

Hátrálva lépett fel a deszkalépcsőkön, és kitérte a store bejáratát, majd egy határozott ugrással berontott az ajtón.

Akkora füst fogadta odabent, hogy egy pillanatig semmit sem látott, de mintha az indián üzlet belül sokkal nagyobb lett volna, mint amilyenek kívülről látszott. Meglepetésében hatalmasat ordított, aztán megrázta a fejét, és a dimenziók azon nyomban a helyükre ugrottak. Míg az előbb egy hatalmas teremnek tetszett a helyiség, most újra az a picinyke boltocska volt, amilyenek régen is látta. Sőt! Mostanra inkább túlszűfoltnek tűnt, mivel a ház nagy részét egy ugyanolyan csapott tetejű sátor foglalta el, amilyen a szemközti dombon is terpeszkedett. Az idegen formájú tipi teljesen magába foglalta a boltocska közepén lévő tűzteret, ahonnan most sűrű, de illatos füst kavargott felfelé, megtömve a szoba levegőjét. Bölcs Medve eddig a füst fölé görnyedve állt mozdulatlanul, de Kőszívű Hód ordítására mint egy zsák dőlt el a sátor padlóján. Nem lehetett tudni, hogy van-e még benne egyáltalán élet. A belső tipi körül, a boltocska padlóján, festett arcú emberek ültek, amennyire az ajtóban álló férfi meg tudta ítélni, különböző törzsekhez tartoztak.

A következő gondolatra már nem maradt ideje, mert Hosszú Sas hátulról, a kése nyelével egy hatalmasat ütött a tarkójára, és a törzsi rendőr hang nélkül csuklott össze a store padlóján.

¶ Fehér Hold fejcsóválva vizsgálta a sátorban összeesett Bölcs Medvét.

– Él, ez kétségtelen, viszont a tudata nincs velünk. Sajnos, lelkének nem volt ideje visszatérni. – Körülnézett a helyiségben, szeme megakadt Hosszú Sason. – Neked kell a helyébe lépned. El kell menned a Nagy Szellem totemjéért, és biztonságos helyre kell szállítanod.

– Megértem, de én nem vagyok varázsló – hajolt meg a magas férfi.

– Még nem vagy az – bölintott a varjú indián. – De érzem rajtad apád erejét. Közülünk nem mehet más. Mindannyiunkra itt van szükség, hogy varázsszavakkal meg tudjuk nyitni az utazáshoz szükséges kaput. Lépj be bátran apád teste mellé a konyhába. Ki tudja, talán még az ő szellemét is hazavezérelheted.

Hosszú Sast nem úgy nevelték, hogy ellentmondjon egy idős embernek, pláne nem, ha egy sámán az illető. Minden további szó nélkül belépett a tipibe, és meggörnyedve a füstbe hajolt. Kezét előrenyújtva, tudatát kitisztítva hallgatta, ahogy a körülötte álló sámánok mormolása betölti gondolatait. Hirtelen mintha megnőtt volna a sátor. Bőrökből varrt oldalát már csak pár lépéssel tudta volna elérni. Ujjainak kontúrja sebesen rázkódva megremegett, elmosódott. Éles fájdalmat érzett, aztán egy hirtelen megkönnyebbülést, mintha lelke egy békés világba költözött volna. Körülnézett. Eltűnt mellőle a tipi, az indiánok, a falu. Csak a semmi vette körül, mégis vére áramlásából érezte, hogy eszeveszett sebességgel utazik. Aztán megszűnt ez az érzés is, és egy szemvillanásnyi idő múlva ott találta magát, ahová indult.

¶ A port még soha az életében nem látta ilyennek. Szürke volt ez is, mint nagy szárazság idején a tipik teteje, hol világosabb, hol sötétebb, de mégis úgy vakított, hogy rénsnyire kellett húznia a szemét. A porban, mintha csak gyermekek játszottak volna, kavicsok voltak mindenfelé elszórva, ám a tájon látszott, hogy még soha nem háborgatta semmiféle élőlény. Szinte félve törte meg a hely békéjét. Könnyűnek érezte magát. Könnyebbnek, mint eddig bármikor. Néhány lépést tett előre, majd hátrafordulva

bizonyosodott meg arról, hogy bármennyire is finom volt a talajon lévő porszemcse, lábai nem hagytak benne nyomot. Felnézett az égre. A koromfekete égbolton csak a csillagok ragyogtak. Az egyik mintha nagyobb lett volna a többinél, és miközben figyelte, enyhén megváltoztatta helyzetét.

Hirtelen eszébe jutott, miért van itt. Meg kell keresnie a totemet. Újra, most már határozottan keresve valamit, körülnézett. Nem is olyan messze tőle egy sötét, a kavicsonál nagyobb tárgy feküdt a földön. Villámgyorsan elindult az éles fekete árnyékot vető dolog felé. Boldogsággal töltötte el a futás, szinte örömmáorban úszott. Még soha nem érezte a mozgást ennyire könnyűnek, ám ahogy közelebb ért céljához, úgy komorult el a hangulata. Szívét az aggodalom töltötte be, mert nem messze előtte egy idős ember teste hevert a porban.

Pár pillanat múlva melléje ért, lehajolt, és gyengéden felemelte az öreg indián testét.

– Apám! Térj magadhoz, el kell vinnünk innen a Nagy Szellemet!

Bölcs Medve szempillái megrezzentek, majd résnyire nyitott szemmel felnézett fölé hajló fiára.

– Vízet... – lehelte elhaló hangon.

Hosszú Sas kétségbeesetten nézett körül, majd reménytelenül sóhajtott.

– Nem hiszem, hogy itt vizet tudok neked szerezni. Keressük meg a totemet, mert a fehér ember mindjárt ideér.

Ennyi elég is volt Bölcs Medvének. A kötelességtudat hamar kiverte fejéből a bódulatot.

– Igazad van. El kell menekítenünk a Nagy Szellem lelkét. – Valahonnan erőt mérítve lábra állt, és kezeit előre nyújtva, fejét hátravetve megszólalt. – Már érzem, hol van! Abban a fekete mélyedésben – mutatott egy jó ötvenlépésnyi üregre előttük.

Velük együtt mintha még valami meg akarta volna szerezni a bálványt. Egy repülő tárgy sötét árnyéka indult el a látóhatár peremétől a totemet rejtő mélyedés felé. Hosszú Sas felnézett az égre.

– Siessünk! A fehér ember mindjárt megérkezik!

Versenyt futottak a holdkomp árnyékával. Csak két-három másodpercbe telt, míg elérték a mélyedést. Az öreg indián benyúlt a sötétségbe, és egy bőrökkel gondosan összecsavart tárgyat húzott ki belőle.

– Fogd meg a kezemet fiam! Új helyet kell keresnünk a szobornak – mondta, majd meg sem várva a másik reakcióját, elkapta Hosszú Sas kezét, és megszorította.

A következő pillanatban újra a békés semmi ölelte át mindkettőjüket. A vér meglódult ereikben, ahogy a sebesség kirántotta őket a porból. Csak pár pillanatig tartott az utazás, aztán minden átmenet nélkül belobbant agyukba a külvilág.

Körülnéztek. A hely teljesen más volt, mint az, ahonnan elhozták a totemet. Míg ott határozottan a por uralta a tájat, addig itt a homok volt a meghatározó. Nagyon hasonlított a Földre, de a furcsán vörösés fényben fürdő láthatár minden kétséget kizáróan mutatta, még nem érkeztek haza. Apró gyöngyökként heverték szerteszét a kicsi, szélkoptatta barna és vörös kavicsok. Pár lépést tettek, hogy minél jobb rejtékhelyet keressenek kincsüknek, majd a furcsa fényben két nagyobb kőtömb árnyékába állították a Nagy Szellem totemjét. Szó nélkül egymásra néztek, összekapaszkodtak, aztán újra belemerültek a száguldó semmi közepébe.

 Hosszú Sas egy pendülést érzett a szívében, mikor visszatért a testébe. Furcsa volt körülnéznie a füstös kis üzletben. A határtalan béke és boldogság érzése elmúlt, he-

lyette csak valami hiányérzet töltötte el lelkét. Nem bántódott az eltűnt boldogság után, inkább örült, hogy eddig részese lehetett az érzésnek.

Segített apjának feltápáskodni a padlóról, majd minden szó nélkül meghajolt az őt bámuló sámánok felé, felkapta a még mindig aléltan heverő Kőszívű Hódot, vállára vette, és kísért vele az udvarra. A furgon nyitott ajtaján behajította az alacsony indiánt a vezetőülésre.

Egy pillanatra megdermedt, mikor az üvöltő autórádióból meghallotta a sercegő hangot...

– *Ez kis lépés egy embernek, de óriási ugrás az emberiségnek!*

...asztán megvetően köpött, és elindult, hogy egy pohár vizet kerítsen az apjának.

A Gemini-6 indításának elhalasztását követően a Gemini-7 1965. december 4-én startolt F. Borman parancsnokkal (*jobbra felül*) és J. A. Lovell másodpilótával (*jobbra alul*) a fedélzetén. A képen a segédzsemélyzet tagjai is láthatóak: E. H. White (*balra felül*) és M. Collins (*balra alul*).